

Metin 10

Tevazu, alçakgönüllü olmak, büyüklenmemek, aşırı gitmemek, kişinin haddini bilmesi demektir. Dolayısıyla kibirlenmenin karşıtı bir anlam taşımaktadır. Tevazu, başkasını kendine tercih etmek, hoşgörmek ve affedici olmak gibi iyi huyları, güzel hasletleri ortaya çıkararak bir haldir. İnsanı, intikam, öfke, bencillik, gurur ve kibir gibi kötü huylardan uzaklaştırır.

Kibir ve gururun zıddı olan tevazu ancak bu iki kötü hasletin yenilmesi sayesinde kazanılır. Herkesi kendi nefsinden üstün görmek, dış görünüşüne bakarak kimseyi küçümsememek, fazla lükse ve gösterişe varmayan bir hayat benimsemek, yaptığı çalışmadan, gördüğü hizmetten dolayı insanların iltifatını beklememek, tevazunun belli başlı kaidelerindedir.

Faziletin ifrat ve tefrite varan kısımları olup bunlara dikkat etmek gerekmektedir. Tevazunun azlığı kibir alameti, aşırılığı ise zillettir. Tevazu bir fazilet olup bunda aşırıya kaçmak, ölçsüz davranmak zillete sebep olabilir. Tevazu, birtakım başka güzel hasletleri de beraberinde getirir. Bunlardan biri olan vakar, ağırbaşlılık ve yumuşak huyluluk olup muhatabında hürmet hissi uyandıran ölçülü hareket ve davranış biçimidir. Tevazu ile birlikte kalpten tabii olarak dışa akseder.

Zillet olarak bilinen düşüklük ise bunun tam aksi olup hafif, sıradan ve bayağı davranışlarla ortaya çıkar. Makbul olan davranış biçimi, kibre varmayan, zillet derecesine de düşmeyen, vakarını koruyan tevazudur. İslam ahlakı içerisinde makul ve sevimli olan da ifrat ve tefrite varmayan orta yoldur.

Aşırı kibirli insanlara karşı tevazu göstermek de doğru olmaz. Çünkü bu kendini aşağılama olarak görülür. Dünya hayatında insanları süsleyen en mühim ziynet tevazudur. Bu haslet insan olmanın bir gereğidir. Gurur, övünme ve bencillik eşya ile insan arasına çekilen bir perdedir. Bu perdeyi kaldırmadan hiçbir şeyi olduğu gibi görmek mümkün değildir. Kendini beğenmiş kimselerin tasavvurlarındaki alemin gerçeğine nispetle farklı bir manzarası vardır.

Mütevazı insan affedicidir. Karşılaştığı kötülöklere bile iyilikle mukabele eder. Başına gelen eza ve cefaları, kendisi için bir tezkiye ve ecir vesilesi addeder. Cömert olur ki kendinde bir varlık görmez, elindeki varlığı kendine izafe etmez. Kendini bir emanetçi görür. Mütevazı insan, fedakardır, zariftir, ince ruhludur.